

Arrest

**nr. 66 380 van 9 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 oktober 2009 dient eerste verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als echtgenoot van mevrouw M.D., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 8 september 2010 dienen ook de kinderen van eerste verzoeker een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie, met name als bloedverwanten in neerdalende lijn.

Op 26 april 2011 wordt eerste verzoeker en zijn kinderen in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 mei 2011 wordt een negatieve woonstcontrole opgesteld door de politie.

Op 16 mei 2011 worden eerste verzoeker en zijn kinderen ambtshalve afgeschreven.

Op 1 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van eerste verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T.D. (...), geboren te (...) op (...) en van Servische nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer met de echtgenote.

Betrokkene en zijn 2 zonen wonen sedert 26.04.2011 niet meer op het opgegeven adres. Volgens de stiefmoeder/ echtgenote zijn ze allen terug naar Servië vertrokken.”

Ten aanzien van zijn minderjarige zoon neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 1 juni 2011 een beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tevens wordt aan verzoeker een bevel tot terugbrenging van N.T. gegeven.

Op 1 juni 2011 wordt aan verzoekers meerderjarige zoon D.T. een beslissing genomen houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing werd ook een beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 74 088).

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of tweede verzoeker over het rechtens vereiste belang, hoedanigheid en procesbekwaamheid beschikte bij het indienen van zijn beroep.

In ons rechtstelsel wordt een minderjarige als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. *In casu* is tweede verzoeker minderjarig. In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd of eerste verzoeker optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) wijst erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang en dat volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd moet zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 1 juni 2011. Deze beslissing betreft eerste verzoeker. Deze beslissing maakt aldus het voorwerp uit van huidig geding. De beslissing waarbij het verblijfsrecht ten aanzien van tweede verzoeker wordt beëindigd, werd niet bij het inleidend verzoekschrift gevoegd noch wordt het vermeld als voorwerp, zodat de bestreden beslissing enkel gericht is tegen eerste verzoeker. Tweede verzoeker heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen hem gericht is. Daarnaast wordt vastgesteld dat tweede verzoeker handelingsonbekwaam is nu hij minderjarig is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door tweede verzoeker is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering van deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. Schending van de art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De beslissing luidt als volgt: “schending van artikel 42 quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

De partner van verzoeker, M.D. (...) heeft een verklaring opgemaakt waarin vermeldt staat dat verzoeker terug in de echtelijke woonplaats verblijft. Dat er dus geen sprake meer is van apart verblijf zoals vermeldt in artikel 42quater §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuist, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”

3.2. De juridische grondslag van de bestreden beslissing is artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Uit het voorgaande blijkt dat de beëindiging van het verblijf van een familielid van een burger van de Unie in het raam van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is in de gevallen opgesomd in § 1 van voornoemde bepaling. Punt vier voorziet onder meer dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de gehuwden.

De bestreden beslissing luidt als volgt: *“Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer met de echtgenote.*

Betrokkene en zijn 2 zonen wonen sedert 26.04.2011 niet meer op het opgegeven adres. Volgens de stiefmoeder/ echtgenote zijn ze allen terug naar Servië vertrokken.”

Verweerder heeft aldus het verblijf beëindigd omdat een gebrek aan gezamenlijke vestiging tussen verzoeker en zijn echtgenote werd vastgesteld op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verweerder wijst hierbij op een verklaring van de echtgenote, die aangaf dat haar echtgenoot en zijn twee zonen terugkeerden naar Servië. Verzoeker betwist in zijn inleidend verzoekschrift niet dat op het ogenblik van de bestreden beslissing er geen gezamenlijke vestiging meer was, noch dat zijn echtgenote deze verklaringen heeft afgelegd. Verzoeker stelt in zijn feitenuiteenzetting namelijk het volgende:

“Na een echtelijke ruzie deelde mevrouw M.D. (...) aan de gemeente mee dat de heer T. en zijn kinderen niet meer bij haar wonen. Gezien de heer T. (...) op vakantie was in Servië, was hij bij de woonstcontrole niet aanwezig, met als gevolg dat de wijkagent nota nam dat verzoeker er niet meer woont en het zo heeft meegedeeld aan de gemeentediensten, en dit het op hun beurt hebben overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Uit verzoekers feitenuiteenzetting in zijn verzoekschrift blijkt aldus dat verweerder zorgvuldig te werk is gegaan bij de feitenvinding nu hij niet louter is voortgegaan op de verklaringen van zijn echtgenote, doch ook op de vaststellingen van de politie; met name dat verzoeker noch zijn zonen aanwezig waren bij de woonstcontrole. Deze feiten vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker wijst er evenwel op

dat zijn echtgenote in een schrijven van 8 juni 2011 verklaart dat verzoeker en zijn zonen zich opnieuw bij haar hebben gevestigd. Hij meent dan ook dat er geen sprake meer is van een apart verblijf.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad dient voor de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht zich dan ook te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Zoals hoger reeds uiteengezet betwist verzoeker de feiten die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet. De verklaring van verzoekers echtgenote waaruit zou moeten blijken dat er opnieuw een gezamenlijke vestiging is en zij aldus opnieuw voldoen aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en er geen reden meer is om een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht dateert van na de bestreden beslissing en toont niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling zou zijn uitgegaan van een verkeerde feitenvinding. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met een nieuwe situatie die is ontstaan na de bestreden beslissing.

Indien verzoeker de mening is toegedaan dat hij zich opnieuw in de voorwaarden bevindt voor een verblijfsrecht op grond van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet kan hij een nieuwe aanvraag tot verblijf indienen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze en met schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet een einde zou hebben gesteld aan verzoekers verblijfsrecht op grond van artikel 42*quater*, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN